

**ΑΝΤΙΣΥΣΤΗΜΙΚΗ ΣΥΣΤΡΑΤΕΥΣΗ ΚΑΙ ΑΥΤΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΩΝ
ΠΟΛΙΤΩΝ ΜΕ ΣΤΟΧΟ ΤΗ ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ ΚΑΙ
ΤΩΝ ΜΕΤΡΩΝ ΤΗΣ
ΕΞΟΔΟΣ ΑΠΟ ΟΝΕ ΧΩΡΙΣ ΕΞΟΔΟ ΑΠΟ ΕΕ ΕΙΝΑΙ ΑΠΑΤΗ!
ΧΑΡΑΤΣΙ ΣΤΙΣ ΕΛΙΤ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΥΣ**

Ενώ οι ντόπιες και ξένες ελίτ ήδη άρχισαν να τρίβουν τα χέρια τους για την επιτυχία της κοινοβουλευτικής Χούντας στην επιβολή των πιο κτηνωδών μέτρων που έχει γνωρίσει η Ευρώπη, ήδη αρχίζουν όλο και περισσότεροι ν' αντιλαμβάνονται το μέγεθος της εξαπάτησης, παρά τις «φιλότιμες» προσπάθειες των ΜΜΕ της ημι-ολοκληρωτικής «δημοκρατίας» σε μια συνεχή προσπάθεια διαστρέβλωσης της πραγματικότητας ενώ τελευταία επενδύουν σε νέο γύρο τρομοϋστερίας μετά την πρόσφατη επίθεση στο Υπουργείο «Προστασίας του Πολίτη». Παρόλα αυτά, είναι αλήθεια ότι ούτε οι ίδιες οι ελίτ περίμεναν ότι αυτοί οι κρίσιμοι πρώτοι μήνες θα περνούσαν με απόλυτα ελεγχόμενες (από τα κόμματα εξουσίας και τους τοποτηρητές τους στα συνδικάτα) σποραδικές απεργίες και διαδηλώσεις, τις οποίες η ημι-ολοκληρωτική κυβέρνηση περιορίζει παραπέρα με τη μαζική αστυνομοκρατία που έχει εξαπολύσει, σε συνδυασμό με την γκρι και μαύρη προπαγάνδα που χρησιμοποιεί, με τη βοήθεια της ΕΕ, του ΔΝΤ και των απεριόριστων κονδυλίων που μασούν τα πολλαπλασιαζόμενα παπαγαλάκια στα ΜΜΕ για τα οποία η κρίση είναι πράγματι ευκαιρία!

Σήμερα, τα λαϊκά στρώματα αντιμετωπίζουν τη μεγαλύτερη επίθεση από τις ντόπιες και ξένες ελίτ στη μεταπολεμική περίοδο και η κοινοβουλευτική Χούντα που μας κυβερνά είναι η πιο αδίστακτη κυβέρνηση στη μεταπολίτευση. Πρόκειται για μια στυγνή επίθεση που παρουσιάζεται ως «μονόδρομος», ένας ισχυρισμός - καθαρή απάτη και γι' αυτό χρησιμοποιεί την άμεση ή έμμεση βία, καθώς και τη βοήθεια μιας αγέλης επαγγελματιών πολιτικών που έχουν ως βασικό κίνητρο τη διατήρηση των οικονομικών και κοινωνικών προνομίων που τους παρέχει το «βουλευτικό», των τηλεοπτικών ΜΜΕ που ελέγχουν οι ελίτ, και των εργατικών συνδικάτων που ελέγχονται από κομματικούς εγκάθετους. Ο λαός, την ίδια στιγμή, δεν έχει να περιμένει τίποτα από τη ρεφορμιστική αριστερά η οποία παίρνοντας ως δεδομένους τους δυο πυλώνες του Ελληνικού «αναπτυξιακού» μοντέλου (την ένταξη μας στην Ε.Ε./ Ευρωζώνη και τις «απελευθερωμένες» αγορές εργασίας, κεφαλαίου και εμπορευμάτων) συμπεραίνουν ότι αρκεί η αλλαγή πολιτικής ΜΕΣΑ στην Ευρωζώνη και την ΕΕ για να ξεπεραστεί η κρίση, ακόμη και με ανοικτές και απελευθερωμένες αγορές, με διάφορες ρεφορμιστικές ουτοπίες που ανήκουν στον χώρο της επιστημονικής φαντασίας, αν όχι της παραπλανητικής α-νοησίας. Και αυτό, γιατί από τη στιγμή που οικονομίες σε διαφορετικά επίπεδα ανάπτυξης (εξαιτίας σημαντικών αποκλίσεων στην παραγωγικότητα, στις οικονομίες κλίμακος και τελικά την ανταγωνιστικότητα) είναι ενσωματωμένες σε ένα σύστημα ανοικτών και απελευθερωμένων αγορών όπως η ΕΕ, μπορεί εύκολα να δειχθεί, όχι μόνο με τη Μαρξιστική και τη γενικότερη ριζοσπαστική οικονομική θεωρία, αλλά ακόμη και την ορθόδοξη, ότι οι χώρες με τη μεγαλύτερη ανταγωνιστικότητα θα ωφεληθούν από το σύστημα αυτό, σε βάρος των χωρών με χαμηλότερη ανταγωνιστικότητα και οι αποκλίσεις θα μεγαλώσουν. Με άλλα λόγια η απώτερη αιτία της κρίσης είναι η ίδια η Ε.Ε. και όχι απλά η Ευρωζώνη και οι πολιτικές της, όπως υποστηρίζουν απατηλά διάφορες δήθεν «αντικαπιταλιστικές» απόψεις που αποπροσανατολίζουν το λαϊκό κίνημα ζητώντας μόνο έξοδο από την Ευρωζώνη (που ακόμη και κύκλοι στην ηγεσία της Ευρωζώνης προτείνουν για κάποιο στάδιο) ενώ το αίτημα για έξοδο από την ΕΕ είναι πιο ώριμο παρά ποτέ τώρα που είναι φανερό ότι γίναμε προτεκτοράτο της!

Όμως το ποια είναι η πραγματική αιτία της κρίσης έχει αποφασιστική σημασία όσον αφορά τα απαιτούμενα μέτρα για να ξεπεραστεί η κρίση. Η κατεδάφιση κάθε κοινωνικού ελέγχου στις αγορές εργασίας, στο ασφαλιστικό, όπου έμμεσα εισάγεται η ιδιωτική ασφάλιση, όπως το ίδιο σκοπεύουν να κάνουν με την ιδιωτικοποίηση της παιδείας και της υγείας και το ξεπούλημα ειδών βασικής ανάγκης όπως το νερό, τα τρένα κ.λπ. σε ληστρικούς καπιταλιστές όπως η δήθεν «κομμουνιστική» Κίνα, όλα αυτά δεν είναι απλά συνέπειες της συμμετοχής μας στην Ευρωζώνη αλλά στην ΕΕ και αν δεν βγούμε μονομερώς από την ΕΕ και την Ευρωζώνη, όχι μόνο δεν μπορούμε να επιβάλλουμε τους όρους μας στους δανειστές μας ώστε να πληρώσουν οι ντόπιες και ξένες ελίτ που δημιούργησαν το χρέος μαζί με τα προνομιούχα στρώματα αλλά δεν θα έχουμε και καμιά δυνατότητα να επιβάλλουμε πραγματικούς ελέγχους στις αγορές και να προστατεύσουμε τις κοινωνικές κατακτήσεις ενός αιώνα! Με άλλα λόγια, ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΙΑ ΜΟΝΟ ΤΟ ΧΡΕΟΣ ΚΑΙ ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΤΟ ΠΛΗΡΩΣΕΙ ΑΛΛΑ ΤΑ ΙΔΙΑ ΤΑ ΒΑΣΙΚΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΜΑΣ.

Ο μόνος επομένως τρόπος που έχουν οι πολίτες για να αλλάξουν τους κανόνες του παιχνιδιού είναι η γενική απεργία διαρκείας, οργανωμένη «από τα κάτω» που θα ξεπερνούσε τους κομματικούς εγκάθετους στα συνδικάτα και θα παρέλυε την κρατικό μηχανισμό, με αίτημα το άμεσο δημοψήφισμα για την απόσυρση του συνόλου των μέτρων που θα εξέθετε με τον καλύτερο τρόπο στο σύνολο της κοινωνίας το έλλειμμα οποιασδήποτε δημοκρατικής νομιμοποίησης (ακόμα και με

αστικά κριτήρια) στην επιβολή των βάρβαρων μέτρων. Η έγκριση ενός τέτοιου αιτήματος για απόσυρση των μέτρων θα οδηγούσε σε ανατροπή της κοινοβουλευτικής χούντας που τα εισήγαγε με περισσό θράσος, για χάρη των ντόπιων και ξένων ελίτ που υπηρετεί, υπό το βάρος της λαϊκής οργής, και θα ξεκινούσε τη δυναμική ανάδειξη μιας κυβέρνησης λαϊκής ενότητας που θα στηριζόταν, πρώτον, στις μη υποτελείς δυνάμεις της βάσης των κομμάτων εξουσίας (που θα υποχρέωναν τους επαγγελματίες πολιτικούς στην Βουλή σε αντίστοιχη ψήφο στήριξης της νέας κυβέρνησης) και τις αντίστοιχες δυνάμεις της Αριστεράς (κοινοβουλευτικής και εξωκοινοβουλευτικής, συμπεριλαμβανόμενης και της ελευθεριακής).

Σήμερα είναι φανερό ότι είναι εντελώς ώριμες οι συνθήκες για να συνδέσει η αντισυστημική Αριστερά το αίτημα για την ανατροπή των βάρβαρων μέτρων με τη μονομερή έξοδο από την ΟΝΕ και την ΕΕ και την κατάργηση της απελευθέρωσης των αγορών, μέτρα που θα μπορούσαν να παρθούν ακόμη και μέσα στο ισχύον θεσμικό πλαίσιο, από μια άλλη κυβέρνηση «λαϊκής ενότητας». Ακόμη και τώρα, επομένως, θα μπορούσε ένα λαϊκό μέτωπο όλων αυτών των δυνάμεων να θέσει ένα πακέτο άμεσων μέτρων και να αγωνιστεί ώστε να υιοθετηθεί από το μεγαλύτερο μέρος της κοινωνίας.

Αυτά είναι:

1) άμεσο δημοψήφισμα για την απόσυρση όλων των μέτρων και συναφών νόμων/νομοσχεδίων (ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟ, ΕΡΓΑΣΙΑΚΟ κ.λπ.)

2) σε περίπτωση έγκρισης του δημοψηφίσματος να σχηματιστεί άμεσα κυβέρνηση λαϊκής ενότητας (που θα αποκλείει βεβαία τη σημερινή κυβέρνηση) στην οποία θα συμμετέχουν μονό όσοι συμφωνούν με τους παρακάτω στόχους:

α) την άμεση έξοδο από ΟΝΕ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΕ

β) την επανεισαγωγή αυστηρών ελέγχων στις αγορές εμπορευμάτων, κεφαλαίου και εργασίας για την προστασία της κοινωνίας από τις αγορές

γ) υποτίμηση της “νέας δραχμής” που θα συνοδευόταν με επιχορηγήσεις των εισαγομένων ειδών πρώτης ανάγκης χρηματοδοτούμενες από ένα βαρύ φόρο στα είδη πολυτέλειας,

δ) δραχμοποίηση του χρέους για να μην κερδίσουν οι πιστωτές από την υποτίμηση και να ελέγχουμε το χρέος,

ε) κοινωνικοποίηση των Τραπεζών για να αποφευχθεί η κερδοσκοπία σε βάρος των Ελληνικών καταθέσεων κ.λπ.

3) Αφού έχει θωρακιστεί η Οικονομία με αυτά τα άμεσα μέτρα, τότε, από θέσης ισχύος, να επαναδιαπραγματευθούμε το χρέος με στόχους

α) τη δραστική μείωση του (για να πληρώσουν οι ξένες και ντόπιες ελίτ) και

β) τη σταδιακή αποπληρωμή του με έσοδα που θα προέλθουν αποκλειστικά από ένα άκρως προοδευτικό έκτακτο φόρο ακίνητης και κινητής περιουσίας μετά από καταγραφή/εγγραφή, (και όχι απλή αύξηση φορολογίας κεφαλαίου!) για να πληρώσουν και οι ντόπιες ελίτ και τα προνομιούχα στρώματα.

Άμεσα μετρά πάλης για την προώθηση του παραπάνω πακέτου μέτρων μπορούν να είναι:

Εάν η κυβέρνηση δεν υποχωρεί, **να προκηρυχθεί άμεσα και νέα 48ωρη γενική πολιτική απεργία**. Σε κάθε κλάδο, σε κάθε ομοσπονδία, να γίνουν συνελεύσεις και να παρθούν αποφάσεις για **απεργιακούς αγώνες διάρκειας**. Να παραλύσει η χώρα, **να γίνει απεργιακό «μπλοκ άουτ»** για να καταλάβουν κυβέρνηση, ΕΕ και ΔΝΤ ότι τα μέτρα δεν πρόκειται ούτε να περάσουν ούτε να εφαρμοστούν.

Να δημιουργηθεί ένα πραγματικό μέτωπο αγώνα, το αντίπαλο δέος σε κυβέρνηση, ΕΕ και ΔΝΤ. Με μαζικές γενικές συνελεύσεις και συγκρότηση απεργιακών επιτροπών σε κάθε σωματείο, σε ρήξη με τη συναίνεση και την υποταγή των γραφειοκρατικών ηγεσιών ΓΣΕΕ – ΑΔΕΔΥ. Με ενωτικές επιτροπές αγώνα σε κάθε πόλη και κάθε γειτονιά, ΠΟΥ ΘΑ ΕΚΛΕΓΟΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΑΤΑ ΤΟΠΟΥΣ ΓΕΝΙΚΕΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΩΝ.

Αιτήματα όπως τα παραπάνω θα έπρεπε ν' αποτελέσουν ένα εναλλακτικό «πακέτο» μέτρων που, ακόμη και στο υπάρχον σύστημα της οικονομίας της αγοράς και της αντιπροσωπευτικής «δημοκρατίας», θα έβαζαν τις βάσεις για μια αυτοδύναμη ανάπτυξη και το άνοιγμα του δρόμου για πραγματική συστημική αλλαγή. Ο ΛΑΟΣ έχει σήμερα τη δύναμη, αν αυτό-οργανωθεί, να επιβάλλει μια αντισυστημική πρόταση στην κρίση που θ' ανοίξει τον δρόμο για μια κοινωνία ισοκατανομής κάθε είδους δύναμης, χωρίς να περάσουμε από ένα μακρύ Μεσαίωνα, με αβέβαιες πολιτικές εξελίξεις, περιμένοντας την αντικαπιταλιστική επανάσταση.

ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΗΝ Ο.Ν.Ε. ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΤΗΝ Ε.Ε. – ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ, ΠΡΟΣ ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΚΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

[ΔΙΚΤΥΟ ΠΕΡΙΕΚΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ]

www.inclusivedemocracy.org, peridimok@gmail.com